

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupen JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem v Praze 5, Symfonická 1496/9, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 936/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 8. 2014, č. j. MV-78697-4/VS-2014,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 8. 2014, č. j. MV-78697-4/VS-2014, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8.228 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Lubomíra Müllera, advokáta, do třiceti dnů od právní moci rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se včas podanou žalobou dne 30. 8. 2014 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 12. 8. 2014, č. j. MV-78697-4/VS-2014, kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odbor sociálního zabezpečení, ze dne 15. 4. 2014, č. j. OSZ-74796-10/M-To-2014, kterým nebyla žadateli povolena obnova řízení o přiznání jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., o poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých krivd způsobených komunistickým režimem, ve znění pozdějších předpisů.

V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se uvádí, že dne 30. 12. 2011 bylo zahájeno řízení o žádosti žadatele o poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., které bylo zastaveno usnesením ze dne 25. 2. 2013, č. j. OSZ-74796-6/V-Že-2013, neboť ani po opakovaných výzvách žadatel nedoložil doklad o přiznání nároku na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb., o soudní rehabilitaci, ve znění pozdějších předpisů. Usnesení nabylo právní moci dne 23. 3. 2013.

Dne 22. 12. 2013 žadatel podal žádost o povolení obnovy řízení v této věci s tím, že dne 7. 8. 2013 byl rozsudkem Nejvyššího soudu zrušen rozsudek Nižšího vojenského soudu Plzeň ze dne 22. 7. 1955, sp. zn. T 25/55. Současně požádal o stavební lhůty k předložení dokladu o odškodnění podle zákona č. 119/1990 Sb. do dne 28. 2. 2014.

Dne 15. 4. 2014 Ministerstvo vnitra rozhodnutím č. j. OSZ-74796-10/M-To-2014 obnovu řízení o přiznání jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. nepovolilo, neboť doklad Ministerstva spravedlnosti v době vydání rozhodnutí ze dne 25. 2. 2013, č. j. OSZ-74796-6/V-Že-2013, neexistoval, takže nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Rozklad žadatele byl posléze zamítnut žalobou napadeným rozhodnutím ministra vnitra, který se ztotožnil s názorem správního orgánu prvního stupně.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného právního posouzení věci.

Žalobce uváděl, že rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 7. srpna 2013, č. j. 3 Tz 35/2013-27, byl rehabilitován a řízení o odškodnění podle zákona č. 119/1990 Sb. mělo Ministerstvo spravedlnosti projednat do dne 13. 2. 2014, a proto požádal o prodloužení lhůty do dne 28. 2. 2014. následně dne 1. 3. 2014 oznámil Ministerstvu vnitra, že Ministerstvo spravedlnosti lhůtu k projednání jeho nároku nedodrželo, a proto požádal o prodloužení lhůty do 30. 6. 2014. Ministerstvo vnitra poté sdělilo dne 9. 4. 2014, že pro dodání dokladu nebyla stanovena žádná procesní lhůta.

Nicméně žalobce příslušný doklad – sdělení Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 3. 2014, dodal Ministerstvu vnitra dne 11. 4. 2014. Přesto dne 15. 4. 2014 obnova řízení povolena nebyla.

Žalobce namítal, že pro povolení obnovy řízení není rozhodující, zda ke dni 25. 2. 2013 byl doklad o odškodnění podle zákona č. 119/1990 Sb. vydán, ale zda na vydání takového dokladu existoval legitimní nárok. Podstatné je, že žalobce byl nevinně vězněn v roce 1955, a že ke dni 25. 2. 2013 nárok na rehabilitaci a odškodnění měl. Skutečnost, že doklad byl vydán až dne 27. 3. 2014 není důvodem pro odepření obnovy řízení.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 14. 10. 2014 navrhl žalobu zamítnout a odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 12. 8. 2014, č. j. MV-78697-4/VS-2014.

Žalobce se ve své replice ze dne 15. 11. 2014 namítal nesprávnost výkladu žalovaného a diskriminaci z nároku proto, že sdělení o odškodnění podle zákona č. 119/1990 Sb. bylo žalobci vydáno po lhůtě uvedené v § 2 odst. 1 věta druhá nařízení vlády č. 135/2009 Sb.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť jak žalobce, tak i žalovaný k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního s takovým postupem vyjádřili souhlas. Soud v dané věci shledal závažné důvody pro přednostní projednání a rozhodnutí této věci, a to s ohledem na předmět řízení a vysoký věk žalobce, proto v této věci rozhodl bez ohledu na pořadí nápadu (§ 56 odst. 1 soudního řádu správního).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle § 2 odst. 1, 2 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. o nároku na výplatu příspěvku rozhoduje Ministerstvo vnitra na základě písemné žádosti osoby uvedené v § 1 odst. 1, která k žádosti připojí doklady osvědčující její nárok. Žádost lze podat nejpozději do 31. prosince 2011, jinak nárok na výplatu příspěvku zaniká (odst. 1). O nároku na výplatu příspěvku rozhoduje Ministerstvo vnitra na základě písemné žádosti osoby uvedené v § 1 odst. 2, která k žádosti připojí doklady osvědčující její nárok. Žádost lze podat nejpozději do 31. prosince 2013, jinak nárok na výplatu příspěvku zaniká (odst. 2).

Podle rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. června 2013, čj. 11 Ad 1/2012-59, nařízení vlády č. 135/2009 Sb. lze vykládat tak, že i v případech osob, zařazených do vojenských táborů nucených prací, resp. pomocných technických praporů, z důvodu politické perzekuce a nucených vykonávat práci, k níž byly tyto útvary přiděleny, je naplněn pojem „nezákonné zbavení osobní svobody“, neboť nešlo o výkon základní vojenské služby podle zákona č. 92/1949 Sb., branného zákona.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. července 2014, č. j. 6 As 123/2014 – 15, řízení o poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. je osvobozeno od soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. k) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, neboť účelem daného nařízení vlády je náhrada (některých aspektů) škody způsobené protiprávním povoláním do PTP, které bylo zrušeno zákonem o mimosoudních rehabilitacích.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. dubna 2015, č. j. 2 As 27/2015 – 26:

I. Nárok na příspěvek oprávněné osoby podle § 1 nařízení vlády č. 135/2009 Sb. zaniká smrtí oprávněné osoby.

II. Vdovy po příslušnících pomocných technických praporů (PTP), kteří zemřeli před vydáním nařízení vlády č. 51/2013 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 135/2009 Sb., a kteří

žádost o příspěvek nepodali, nemohou podat novou žádost o příspěvek, neboť nárok na příspěvek zanikl smrtí oprávněné osoby.

III. Vdovy po těch oprávněných osobách, jejichž žádosti byly v minulosti zamítnuty, v případě opětovné žádosti neuplatňují nový nárok. Mají právo domáhat se pouze toho, co mělo být přiznáno jejich manželům, jejichž nárok byl řádně uplatněn dříve, než zanikl smrtí oprávněné osoby (k § 3 nařízení vlády č. 135/2009 Sb.).

Ze správního spisu soud ověřil, že právní zástupce žalobce dne 30. 12. 2011 předal osobně Ministerstvu vnitra, pracoviště 140 21 Praha 4, náměstí Hrdinů 3, dvě žádosti o jednorázovou částku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., a to jménem žalobce (bez příloh) a jménem Jana Fillu (2 přílohy).

V inkriminované věci je tedy nesporné, že žádost žalobce byla podána včas.

Z rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 3 Tz 35/2013-27, uloženého v databázi tohoto soudu, vyplývá, že dne 7. 8. 2013 bylo vyhověno stížnosti pro porušení zákona, podané ministrem spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného Siegmunda Macha proti rozsudku bývalého Nižšího vojenského soudu v Plzni ze dne 22. 7. 1955, sp. zn. T - 25/55, podle § 268 odst. 2, § 269 odst. 2 a § 271 odst. 1 tr. ř. takto: „Rozsudkem bývalého Nižšího vojenského soudu v Plzni ze dne 22. 7. 1955, sp. zn. T - 25/55, byl porušen zákon v ustanovení § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestní zákon, v neprospěch obviněného Siegmunda Macha. Napadený rozsudek se zrušuje. Zrušují se též všechna další rozhodnutí na zrušený rozsudek obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 226 písm. b) tr. ř. se obviněný Siegmund Mach, nar. 21. 6. 1932, zprošťuje obžaloby pro skutek spočívající v tom, že v polovině února 1955 a dne 10. 6. 1955 u svého útvaru v S. odmítl převzít zbraň a vykonávat vojenskou službu, přičemž se odvolával na to, že mu v tom brání jeho náboženské přesvědčení, čímž měl spáchat trestný čin vyhýbání se služební povinnosti podle § 270 odst. 1 písm. b) zákona č. 86/1950 Sb., trestní zákon, neboť v žalobním návrhu označený skutek není trestným činem.“

Ze správního spisu soud ověřil, že Ministerstvo spravedlnosti dne 27. 3. 2014 pod č. j. MSP-42/2013-ODSK-RO/5 rozhodlo o náhradě škody ve prospěch žalobce, neboť bylo ověřeno, že „žadatel byl původně odsouzen rozsudkem Nižšího vojenského soudu Plzeň, PSP 62, ze dne 22. 7. 1955, č. j. T 25/55-62, k trestu odnětí svobody podmíněně. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 7. srpna 2013, č. j. 3 Tz 35/2013-27, a žadatel byl zproštěn obžaloby dle § 226 písm. b) tr. řádu.“. Tento doklad obdrželo Ministerstvo vnitra dne 14. 4. 2014.

V inkriminované věci je nesporné, že žalobce byl nezákonně zbaven osobní svobody.

Zástupce žalobce dne 22. 12. 2013 požádal v souvislosti rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 7. srpna 2013, č. j. 3 Tz 35/2013-27, o povolení obnovy řízení a poskytnutí lhůty k dodání dokladu do 28. 2. 2014, neboť předpokládal, že Ministerstvo spravedlnosti rozhodne v zákonné šestiměsíční lhůtě v návaznosti citovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2013. Nicméně Ministerstvo vnitra, odbor sociálního zabezpečení, rozhodlo o této žádosti dne 15. 4. 2014, tedy druhý den poté, kdy obdrželo sdělení Ministerstva spravedlnosti dne 27. 3. 2014, č. j. MSP-42/2013-ODSK-RO/5. Ministerstvo vnitra žalobci nepovolilo obnovu řízení o přiznání jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. Tento závěr byl odůvodněn v rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OSZ-74796-10/M-To-2014 tak, že doklad

Ministerstva spravedlnosti v době vydání rozhodnutí ze dne 25. 2. 2013, č. j. OSZ-74796-6/V-Že-2013, neexistoval, takže nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že žalobce požádal o poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., o poskytnutí jednorázového příspěvku ke zmírnění některých křivd způsobených komunistickým režimem. Z ustanovení § 1 odst. 1 tohoto nařízení vlády vyplývá, že jednorázový příspěvek podle tohoto nařízení vlády je charakterizován jako náhrada mzdy za dovolenou, na kterou by vznikl nárok, pokud by žadatelé o tento příspěvek byli v řádném pracovním poměru. Podle § 1 odst. 2 uvedeného nařízení vlády mají nárok na poskytnutí příspěvku státní občané České republiky, kteří byli zařazeni do silničních praporů ženijního vojska, pomocných technických praporů a vojenských báňských oddílů (dále jen „vojenský tábor nucených prací“), uvedeni v § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, pokud jim byl za zařazení ve vojenském táboře nucených prací přiznán zvláštní příspěvek k důchodu nebo nárok na odškodnění podle jiného právního předpisu, vydaného k provedení § 8 odst. 1 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu, ve znění zákona č. 220/2011 Sb.

Z ustanovení § 1 odst. 2 nařízení vlády vyplývá, že na poskytnutí příspěvku mají nárok ti státní občané České republiky, kteří jednak byli zařazeni do vojenského tábora nucených prací, jednak jim musel být za toto zařazení přiznán zvláštní příspěvek k důchodu nebo nárok na odškodnění podle jiného právního předpisu, který byl vydán k provedení zákona č. 198/1993 Sb.

V inkriminované věci žalobce podle dokladů zařazených do správního spisu splňuje uvedené předpoklady pro poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb. Nicméně správní orgán neřešil meritum věci, neboť žalobci se nepodařilo nikoliv vlastní vinou doložit doklad o přiznání nároku na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb. přede dnem 25. 2. 2013, kdy bylo vydáno usnesení č. j. OSZ-74796-6/V-Že-2013 o zastavení řízení, resp. přede dnem 23. 3. 2013, kdy usnesení nabylo právní moci. Doklad o přiznání nároku na odškodnění podle § 23 odst. 1 písm. a) zákona č. 119/1990 Sb. žalobce doložil Ministerstvu vnitra až dne 14. 4. 2014, když Ministerstvo spravedlnosti jej vydalo až dne 27. 3. 2014, když Nejvyšší soud až dne 7. 8. 2013 žalobce zprostil obžaloby dle § 226 písm. b) tr. řádu.

Podle § 100 odst. 1 správního řádu řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno, a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. května 2010, čj. 6 As 39/2009-74, obnova řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 je – na rozdíl od úpravy přezkumného řízení dle § 94 téhož zákona – určena k nápravě skutkových

nesprávností. Případná změna či ustálení judikatury Nejvyššího správního soudu spadá do oblasti právního posouzení věci a není skutečností či důkazem, z něhož by bylo možné dovodit konkrétní skutková zjištění podstatná pro objasnění skutkové stránky případu.

Žalobce se domáhá obnovy pravomocně ukončeného správního řízení s poukazem na následně vydaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 7. 8. 2013 a sdělení Ministerstva spravedlnosti ze dne 27. 3. 2014. Je nesporné, že se jedná o důkazy, které vyšly najevo po právní moci usnesení o zastavení řízení dne 23. 3. 2013. Nicméně dne 23. 3. 2013 neznámé skutečnosti, tj. že skutek označený v žalobním návrhu spočívající v tom, že v polovině února 1955 a dne 10. 6. 1955 u svého útvaru žalobce odmítl převzít zbraň a vykonávat vojenskou službu, přičemž se odvolával na to, že mu v tom brání jeho náboženské přesvědčení, není trestným činem, existovaly v době původního řízení a žalobce, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, neboť Nejvyšší soud až dne 7. 8. 2013 zrušil rozsudek Nižšího vojenského soudu Plzeň, PSP 62, ze dne 22. 7. 1955, č. j. T 25/55-62.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel Městský soud v Praze z předmětu řízení, kterým je poskytnutí jednorázového příspěvku podle nařízení vlády č. 135/2009 Sb., jehož smyslem a cílem je zmírnění některých křivd, které byly způsobeny komunistickým režimem, přičemž jde o příspěvek, který představuje náhradu mzdy za dovolenou, na kterou by žadatelům o odškodnění vznikl nárok, pokud by byli v řádném pracovním poměru.

Je nutno zdůraznit, že nařízení vlády č. 135/2009 Sb. bylo vydáno s odkazem na ustanovení § 8 zákona č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu. Podle § 1 odst. 1 písm. d) tohoto zákona používal komunistický režim k perzekuci občanů všech mocenských nástrojů, a to zejména mj. je povolával k výkonu vojenské služby v pomocných technických praporech a technických praporech na neomezenou dobu. Je tedy zřejmé, že zákon, k jehož provedení bylo nařízení vlády vydáno, staví výkon vojenské služby v pomocných technických praporech a technických praporech zcela na roveň, nečiní mezi nimi žádný rozdíl. V této souvislosti je třeba poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. srpna 2007 č. j. 4 Ads 23/2007-37, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že je možno připustit, že výkon vojenské služby u technických praporů byl obdobný režimu ve vojenském táboře nucených prací.

Z předmětu právní úpravy nařízení vlády č. 135/2009 Sb. je zřejmé, že je jedním z právních předpisů, které lze charakterizovat jako předpisy rehabilitační, když smyslem a cílem rehabilitací je nutno rozumět i náhradu způsobené morální či materiální újmy vzniklé v souvislosti s perzekucemi, mezi něž je nutno zařadit i povolávání tzv. politicky nespolehlivých osob k výkonu vojenské služby v PTP.

Při aplikaci nařízení vlády č. 135/2009 Sb. je tedy nutno vycházet z právních názorů, které opakovaně vyjádřil Ústavní soud, který konstatoval, že právě ustanovení rehabilitačních předpisů je nutno s ohledem na jejich smysl a cíl zapotřebí interpretovat extenzivně ve prospěch postižených osob.

Podle názoru Městského soudu v Praze je zapotřebí v této souvislosti poukázat především na nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2366/07, podle něhož v případě aplikace rehabilitačních předpisů platí, že teleologický přístup k výkladu práva musí převážet nad čistě dogmaticky gramatickým výkladem tak, aby byl v maximální míře naplněn účel

rehabilitačních a na ně navazujících předpisů, jímž je zmírnění křivd spáchaných předchozím režimem. Použití analogie nemělo „jakékoliv pohnutky“, nýbrž směřovalo k nalezení materiální spravedlnosti, což je v podmínkách materiálního právního státu základní funkcí justice, na rozdíl od formalistní „subsumpční“ aplikace právních norem. Naopak projevem právního formalismu ba až cynismu - zejména v kontextu snahy o odčinění křivd páchaných předchozím režimem - je to, pokud je jednotlivce sice fakticky uznán za politického vězně, avšak vzápětí je mu toto postavení odňato, neboť nesplňuje podmínky legislativní zkratky „politický vězeň“ podle příslušného zákona.

Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR) je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. V inkriminované věci totiž nelze přehlédnout ani ten aspekt, že Nejvyšší soud přijal právní závěry rehabilitující žalobce. Za této situace je potom nutno spatřovat žalobou napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem a contra bonos mores.

Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, odst. 4 soudního řádu správního. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem, který byl v tomto rozsudku vysloven (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).

Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, žalobce měl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení přísluší. Náklady řízení představují odměnu za zastoupení advokátem, a to dva úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, podání žaloby) a 2x režijní paušál po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), písm. d), § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů). Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se náhrada nákladů za zastoupení o částku 1.428 Kč, představující daň z přidané hodnoty ve výši 21%. Celkem náklady řízení představují částku 8.228 Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. září 2015

**JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu**

Za správnost vyhotovení: Mikolášová